

ЛЕТИЦІЯ КОЛОМБАНІ

КОЛИ ДОЛІ ТРЬОХ ЖІНОК СПЛЕТУТЬСЯ, ЯК КОСА...

Летиція Коломбані — відома французька режисерка, авторка сценаріїв, акторка й письменниця. Вона майстерно вибудовує захопливі романтичні сюжети, саме тому в її фільмах полюбляють зніматися зірки французького кіно Одрі Тоту, Катрін Деньов та Еммануель Беар. Її роман «Коса. Сплетіння долі» став шалено популярним, здобув престижну премію *Relay des Voyageurs Readers* і був перекладений більш ніж 20 мовами світу.

Індійка Сміта мусить усе життя виконувати брудну й тяжку роботу, адже вона з касти недоторканих. Така сама доля чекає і на її доньку. Але Сміта хоче інакшого життя для своєї дитини, тому вирішує тікати та жертвує найціннішим — своїм і доньчиним прегарним волоссям, яке доводиться продати. Її коса потрапляє до сицилійки Джулії, що працює в майже збанкрутілій батьківській майстерні з виготовлення перук та шиньонів. Джулія робить чудову перуку, що її згодом купує канадійка Сара — успішний адвокат, яка бореться з новим ворогом — раком... Тепер три різні жінки, три континенти, три пасма волосся з'єдналися в одну міцну косу, щоб боротися за право кохати, бути коханими та щасливими.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4499-3

9 786171 244993

ЛЕТИЦІЯ КОЛОМБАНІ
КОСА. СПЛЕТІННЯ ДОЛІ

КОСА

СПЛЕТІННЯ ДОЛІ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Летиція Коломбані

Laetitia Colombani

LA
TRESSE

Roman

Летиція Коломбані

КОСА

СПЛЕТІННЯ ДОЛІ

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.133.1
К61

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Colombani L . La Tresse : Roman / Laetitia Colombani. —
Paris : Grasset , 2017. — 224 p.

Переклад з французької *Олексія Абраменка*

Дизайнер обкладинки *Олександр Ландін*

ISBN 978-617-12-4499-3
ISBN 978-2-246-81388-0 (франц.)

© Editions Grasset & Fasquelle, 2017
© Depositphotos.com / Victor_Tongdee, valuavitaly, обкладинка, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

Олівії
Усім сміливим жінкам

Коса. *Іменник жіночого роду.*

Сплетені в одне ціле три пасма, три нитки.

...Сімоно, у лісі твого волосся криється велика загадка.

Ремі де Гурмон

Вільна жінка — то є повна протилежність жінці легковажній.

Сімона де Бовуар

Пролог

*Це — початок історії.
Щоразу нової історії.
Вона оживає під моїми пальцями.*

*Спочатку створюється основа.
Матеріал повинен бути досить міцним,
Аби витримати всю композицію.
Шовк або бавовна — для міста або сцени,
Залежить від конкретного випадку.
Бавовна міцніша,
Шовк тонший і менш помітний.
Для цього знадобляться молоток і цвяхи.
Важливіше за все — не поспішати.*

*Потім можна переходити до ткання.
Цю частину я люблю найбільше.
Від станка, що стоїть переді мною,
Тягнуться три нейлонові нитки.
Взяти ті пасма, в жмуток, по три,
Сплести їх докупи, намагаючись не порвати.
А потім починати все заново
І так — тисячі разів.*

*Я люблю ці години самотності, ці години,
Коли мої руки танцюють.
Це — дивний балет моїх пальців.
Вони пишуть історію про долі, що переплітаються,
мов пасма в косі.
Ця історія — моя.*

Проте мені вона не належить.

Сміта

Селище Бадлапур, штат Уттар-Прадеш, Індія

Сміта прокидається з дивним відчуттям ненав'язливої квапливості — наче метелики оселилися в її животі. Нинішній день вона пам'ятатиме все своє життя. Сьогодні її дочка піде до школи.

Сміта ніколи не бувала у школі. Тут, у Бадлапурі, такі люди, як вона, не відвідують шкіл. Сміта належить до касті далітів. Недоторканних. Тих, яких Ганді називав дітьми Божими. Вигнанцями, що живуть поза системою, поза звичним світом. Окремий вид, який вважається надто нечистим, аби він мав право змішуватися з іншими; недоречний мотлох, який намагаються відокремити так, як від зерна відбирають оболонку. Їх мільйони таких, як Сміта, що живуть подалі від села, далі від суспільства, на околиці людства.

Щоранку на неї чекає той самий ритуал. Наче заїжджена платівка, що раз у раз програє пекельну симфонію, Сміта прокидається в хижці, котра править їй за домівку, поблизу полів, на яких пораються джати¹. Вона омиває обличчя та ноги водою, що її вона напередодні принесла з колодязя, наданого їм для користування. До іншого наблизитися

¹ Джати — етнічна група в Індії. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

заборонено, про це й мови бути не може, бо він (дарма, що розташований ближче) належить вищим кастам. Деякі гинули й за менші провини. Жінка займається приготуваннями, зачісує волосся Лаліті, цілує Нагараджана. Потім бере свій очеретяний кошик, що дістався їй від матері, від самого погляду на який її мало не верне. Цей кошик з їдким незмивним запахом, що його вона носить увесь день, неначе хрест, неначе ганебний тягар. Цей кошик — то її Голгофа. Прокляття. Покарання. Щось таке вона вчинила в минулому житті, за що тепер змушена розплачуватися. Втім, це життя нічим не важливіше за всі попередні чи наступні; це — просто ще одне життя в низці інших, як казала її мати. Це — її життя.

Це — її дхарма¹, завдання, місце в цьому світі. Ремесло, що передається від матері до дочки впродовж кількох поколінь. *Scavenger*, що в перекладі з англійської означає «сміттяр». Досить поблажливе слово, як на ту реальність, котру воно мало на увазі. Описати те, чим займалася Сміта, неможливо було жодним словом. Вона голіруч, упродовж цілого дня, збирає лайно інших людей. Їй було шість років — як Лаліті зараз, — коли мати вперше взяла її з собою. «Дивись, бо потім робитимеш це сама». Сміта пам'ятає сморід, що дошкуляв їй, ніби осиний рій, — нестерпний запах, нелюдський. Її знудило на узбіччі. «Ти звикнеш до нього», — сказала їй мати. Вона збрехала. До цього не звикнути. Сміта навчилася затримувати дихання, жити, затамувавши повітря у грудях. «Треба нормально дихати, — зауважив сільський лікар, — тільки подивіться, як ви кашляєте. Треба їсти». Апетит Сміта давно вже втратила. Вона

¹ Дхарма (санскр.) — одне з найважливіших понять в індійській філософії та релігії. Зазвичай означає сукупність ustalених норм і правил, дотримання яких необхідне для підтримки космічного ладу.

й не пам'ятає, як це — бути голодною. Їсть мало, аби лише триматися на ногах: жменя рису, розмоченого у воді, та й те доводиться змушувати себе проковтнути.

Між тим, уряд обіцяв створити достатню кількість туалетів по всій країні. На жаль, до їхніх країв це не дійшло. У Бадлапурі, як і в багатьох інших місцинах, люди випорожнюються просто неба. Ґрунти, річки, поля — все скрізь забруднене тоннами екскрементів. Епідемії хвороб тут спалахують так само швидко, як займається порох від маленької іскринки. Політики знають: передусім — ще до реформ, до соціальної рівності, до робочих місць — народ вимагає туалетів. Вимагає права на гідне випорожнення. У селах жінки змушені чекати настання ночі, щоби вийти полегшитися в поле, тим самим наражаючись на безліч небезпек. Найбільші щасливчики спромоглися облаштувати для цього у своєму дворі або в дальній кімнаті будинку закуточок для цих цілей — звичайнісіньку дірку в землі, яку соромливо називають «сухим туалетом». Такі вбиральні далітським жінкам доводиться щодня вичищати голіруч. Таким жінкам, як Сміта.

Її обхід починається близько сьомої. Сміта бере свій кошик та очеретяний віничок. Щодня вона мусить вичистити туалети в двадцяти будинках, тож їй не можна гаяти час. Вона прямує обіч дороги, опутивши очі, сховавши обличчя за шаликом. У деяких селах даліти повинні повідомляти про свою присутність, начепивши вороняче перо. В інших їм доводиться ходити босоніж — усі знають історію про того недоторканного, котрого забили камінням просто через те, що він узув сандалії. Сміта заходить до будинку через задні двері, призначені для неї; їй не можна потрапляти на очі мешканцям оселі, не кажучи вже про те, щоб говорити з ними. Мало того, що недоторканна —

вона має до того ж лишатися невидимою. Розплачуються з нею залишками їжі, іноді старим одягом, які кидають на підлогу. До неї не торкаються, на неї не дивляться.

Іноді вона нічого не отримує. Родина джатів не дає їй нічого ось уже кілька місяців. Сміта вже хотіла було припинити ходити до них, навіть одного вечора сказала Нагараджану, що більше не прийде в їхній дім — хай самі вигрібають своє лайно.

Але Нагараджан злякався: якщо Сміта туди більше не піде, їх почнуть переслідувати та гнобити, і від цього неможливо буде сховатися. Джати сплять їхню хижку. Вона ж бо знає, на що вони здатні. «Ми відріжемо тобі обидві ноги», — сказали вони якось одному з їхніх одноплемінників. А невдовзі того чоловіка знайшли мертвим на сусідньому полі: його тіло було розчленовано й облито кислотою.

Так, Сміта знає, на що здатні джати.

Тож вона повертається до їхньої оселі наступного дня.

Але сьогоднішній ранок не схожий на решту. Сміта вирішила, що мусить прийняти його як належне: її дочка піде до школи. Вона доклала чимало зусиль, аби змусити Нагараджана підтримати це рішення. «Нащо все це? — дивувався він. — Може, вона й навчиться там читати й писати, але тут усе одно не знайде роботи. Якщо ти народився вибирачем туалетів, то ним і лишишся до самої смерті. Це — спадок, нерозривне коло, з якого неможливо вирватися. Це — карма».

Та Сміта не поступилася. Знову і знову говорила з ним про це — і наступного дня, і після того, і ще багато разів. Вона відмовляється брати Лаліту з собою на обхід: не вчитиме її, як треба вигрібати туалети, і не дивитиметься, як її дочку нудить біля чергової вбиральні, як свого часу дивилася на це її мати, — ні, Сміта на це не погоджується.

Лаліта має ходити до школи. Врешті-решт Нагараджан мусив підкоритися її наполегливості. Він добре знає свою дружину та її надзвичайну силу волі. А ще добре знає, що ця маленька далітка із брунатою шкірою, з якою він одружився десять років тому, набагато сильніша за нього. Тож він зрештою вирішив поступитися. Хай так. Він піде до сільської школи та поговорить із брахманом.

Сміта крадькома всміхнулася, тішачись зі своєї перемоги. Їй так хотілося, щоб її мати боролася за неї, вона так мріяла піти до школи, сидіти за партою серед інших дітей. Навчитися читати й рахувати. Але здійснитися цим мріям не судилося — батько Сміти не мав такого доброго, як Нагараджан, серця — навпаки, був дратівливим і жорстоким. Він бив свою дружину, як роблять тут усі чоловіки. І часто повторював: «Жінка не рівня чоловікові, це його власність. Вона — його рабиня, тож їй треба підкорятися волі свого чоловіка». Без сумніву, її батько радше врятував би корову, аніж власну дружину.

Сміті ж пощастило: Нагараджан ніколи не бив її, не ображав. Коли народилася Лаліта, чоловік навіть погодився лишити її. У деяких краях, неподалік звідси, звикли вбивати дівчаток іще немовлятами. У селах Раджастану їх ховають заживо в коробці, яку заривають у пісок, одразу після народження. Дівчатка вмирають за одну ніч.

Але не тут. Сміта дивиться на Лаліту, що присіла навпочіпки на земляній долівці їхньої хижки та робить зачіску своїй єдиній ляльці. Її донечка така гарна. У неї тонкі риси обличчя, довге волосся аж до пояса, і Сміта щоранку розчісує його та заплітає в косу.

«Моя дочка вмітиме читати і писати», — промовляє жінка сама до себе, радіючи від однієї цієї думки.

Так, цей день вона пам'ятатиме все своє життя.

Джулія

Палермо, Сицилія

— Джуліє!

Очі насилу розплющуються. Голос матері чується знизу.

— Джуліє! Scendi!¹ Subito!²

Дівчина ледве опирається спокусі сховати голову під подушку. Знову не виспалася — читала цілу ніч. Але вона знає, що має вставати. Коли мати кличе, треба коритися: врешті-решт, це ж сицилійська мати.

— Джуліє!

Знехотя дівчина таки підводиться з ліжка. Вона поспіхом одягається, а тоді спускається на кухню, де на неї вже зачекалася *татта*³. Аделя, її сестра, теж уже встала і тепер, сидючи за столом зі сніданком, фарбує лаком нігті на ногах.

Від запаху розчинника Джулія кривиться. Мати подає їй горнятко кави.

— Батько вже поїхав. Сьогодні вранці відчиняєш ти.

Джулія хапає ключі від майстерні та швиденько виходить із дому.

— Ти ж навіть нічого не з'їла. Візьми щось із собою!

¹ Спускайся! (*im.*)

² Швидко! (*im.*)

³ Мама (*im.*).

Проігнорувавши материні слова, вона сідає на велосипед і, жваво крутячи педалі, віддаляється від будинку. Прохолодне вранішнє повітря освіжає, і дівчина потроху прокидається. Вітер, вихоплюючись із провулків, віє просто в обличчя, змушуючи примружувати очі. Поблизу ринку аромати цитрин і оливок лоскочуть їй ніс. Джулія їде уздовж рибного прилавка, на якому блищать боками щойно вилвлені сардини та вугри. Вона пришвидшується, виїжджає на тротуар, огинаючи п'яцца Балларо, де вуличні торговці вже кличуть перших покупців.

Вона зупиняється на глухій вулиці, трохи осторонь від віа Рома. Саме тут розташована майстерня її батька, у приміщенні колишнього кінотеатру, яке він придбав двадцять років тому, коли Джулія щойно з'явилася на світ. Тепер це приміщення стало дещо тіснуватим, і вже давно напрошувався переїзд. На фасаді досі можна помітити місце, на якому колись клеїли афіші фільмів. Давно минули ті часи, коли *Palermitani*¹ юрилися тут коло вхідних дверей, аби побачити комедії Альберто Сорді, Вітторіо Гасмана, Ніно Манфреді, Уго Тоньяцці, Марчелло Мастроянні...² Сьогодні ж більшість кінотеатрів зачинена, як ось цей невеличкий районний кінозал, що перетворився на майстерню. Будку кіномеханіка довелося перепланувати на якусь подобу кабінету, пробити вікна у великій кімнаті, щоб робітницям вистачало світла. *Papa*³ все робив власноруч. Приміщення навіть схоже на нього, думає Джулія: десь трохи недоладне, але водночас затишне, як і він сам. Незважаючи на його добре відомі напади гніву, працівники цінують і поважають П'єтро Ланфреді. Цей люблячий

¹ Мешканці Палермо (*im.*).

² Одні з найвідоміших італійських акторів театру та кіно і режисерів ХХ століття.

³ Тато (*im.*).

батько, хоч і досить вимогливий і авторитарний при цьому, виховав у своїх дочках повагу до дисципліни та прищепив їм смак до добре виконаної роботи.

Джулія дістає ключ і відмикає двері. Зазвичай першим приходять батько. Він прагне зустрічати працівниць особисто: «Саме це й означає бути *padrone*¹», — полюбляє повторювати він. Для кожної в нього завжди знаходиться то добре слово, то уважний погляд, то люб'язний жест. Але сьогодні він вирушив у своє «турне» до перукарень Палермо і навколишніх містечок, тож його не буде аж до полудня. Сьогодні вранці Джулія тут за старшу.

О цій порі в майстерні все спокійно. Дуже скоро в цих стінах лунатимуть тисячі розмов, пісень, десятки голосів, але зараз усюди панує тиша, і тільки кроки Джулії відлунують у майстерні. Вона проходить аж до роздягальні для працівниць і кладе речі до шафки з її ім'ям. Дівчина дістає звідти сорочку, в яку вбирається щодня, наче в свою другу шкіру. Відтак збирає волосся, скручуючи його в тугий хвіст, і спритно встромляє в нього шпильку. Потім покриває голову хусткою, що в майстерні — просто обов'язкова пересторога: в жодному разі не можна, аби волосся працівниць майстерні потрапляло до оброблюваної сировини. Вдягнувшись, Джулія перестає бути дочкою власника — вона тепер працівниця робочого дому Ланфреді, така сама, як і решта. Їй це подобається. Вона завжди відмовлялася від будь-яких привілеїв.

Вхідні двері, рипнувши, прочиняються, і приміщення заповнює радісна юрма. Водномить майстерня оживає, перетворюючись на те гамірне місце, яке так любить Джулія. І в цьому нерозбірливому гаморі, в якому сплітаються

¹ Хазяїн, власник (*ит.*).

кілька розмов, працівниці поспішають до роздягальні, звідки, вдягнувши сорочки та фартухи, йдуть на робочі місця, не припиняючи спілкуватися. Джулія й собі приєднується до них. Аньезе має втомлене обличчя — в її молодшого ріжуться зуби, тож вона цілу ніч не спала. Федеріка ледь стримує сльози: її покинув наречений. «Знову?!» — вигукує Альда. «Нічого, завтра повернетесь», — переконує Паола. У жінок тут спільного набагато більше — не тільки професія. Поки їхні руки зайняті волоссям, вони цілий день обговорюють чоловіків, життєві негаразди, амурні справи. Тут усі знають, що чоловік Джини пиячить, син Альди плутається з *Piovra*¹, а в Алессії була коротка інтрижка з колишнім чоловіком Ріни, якої та ніколи їй не пробачила.

Джулії подобається компанія цих жінок, деякі з яких знають її ще відтоді, як вона була дитиною. Вона майже народилася тут. Її мати полюбляє розповідати, як перейми захопили її зненацька, коли та розбирала пасма в центральному залі — сьогодні вона вже не працює тут через поганий зір, поступившись місцем працівниці з більш пильними очима. Джулія виросла тут, серед волосся, яке треба було розбирати, серед пасом, які вимивали, серед замовлень, які мали розвозити клієнтам. Вона пам'ятає, як на канікулах і щосереді² сиділа тут, серед працівниць майстерні, спостерігаючи за їхньою роботою. Їй подобалося дивитися на те, як рухалися їхні руки, схожі на армію мурах. Дівчина бачила, як вони кидають волосся на чесальні машини, ці великі квадратні гребені, щоб розплутати його, а потім промити у ванні, закріплених на узвишші, —

¹ Спрут (*im.*), відома метафора на позначення італійської мафії.

² Середя — зазвичай вихідний день у школах.

геніальний винахід її батька, який хотів таким чином уберегти своїх працівниць від болю в попереку. Джулію забавляло те, як після того розвішували пасма сушитися на вікнах — вони нагадували трофеї якогось індіанського племені, дивну виставку скальпів.

Іноді в неї виникає відчуття, що час тут зупинився. Він біжить далі надворі, але всередині цих стін вона йому не підвладна. Це настільки приємне, заспокійливе почуття, така дивна впевненість у незбагненній сталості речей...

Уже майже ціле століття її родина живе з *cascatura* — стародавнього сицилійського звичаю зберігати волосся, що випало чи було навмисне обрізане, аби робити з нього перуки або шиньйони. Заснована 1926 року прадідом Джулії майстерня Ланфреді — останнє підприємство такого роду в Палермо. На ньому налічується з десятків спеціально навчених працівниць, що розбирають, вимивають і обробляють пасма волосся, яке потім розсилають по Італії та всій Європі. Коли їй виповнилося шістнадцять, Джулія вирішила залишити навчання та приєднатися до роботи в батьковій майстерні. Її дуже хвалили вчителі, особливо вчитель італійської, який переконував її продовжувати навчання: вона могла б учитися й далі, вступити до університету. Але дівчина вже не уявляла, як можна піти іншим шляхом. Волосся для Ланфреді було не просто традицією, що передається від покоління до покоління, то була їхня пристрасть. Як не дивно, сестри Джулії не проявили жодного інтересу до професії, тож вона стала єдиною зі свого покоління, хто присвятив себе цій справі. Франческа досить швидко вийшла заміж і, народивши четверо дітей, остаточно перетворилася на домогосподарку. Аделя, молодша сестра, досі навчається в ліцеї, сподіваючись знайти себе в галузі дизайну одягу або модельного

бізнесу — все, що завгодно, аби тільки не йти шляхом своїх батьків.

Що ж до якихось специфічних замовлень або рідкісних кольорів у *papa* завжди був секрет — успадкована від батька та діда формула активної речовини на основі натуральних продуктів, яких він ніколи не називав. Цю формулу він передав Джулії. Він часто виходив із дочкою на дах, до своєї *laboratorio*¹, як він її називає. Звідти з одного боку відкривається чудовий краєвид на море, а з іншого — на Монте-Пеллегріно. Одягнений у білий халат, через що він скидається на вчителя хімії, П'єтро кип'ятить великі відра, щоб поекспериментувати з тонуванням: він знає, як знебарвити волосся, а потім знову пофарбувати його так, щоб колір не вимивався. Джулія може цілими годинами спостерігати за ним, уловлюючи кожен його рух. Її батько стежить за волоссям так само пильно, як мама стежить за своєю *pasta*². Він розміщує його великою дерев'яною ложкою, то виймаючи з води, то знов туди опускаючи, — і так без упину. У цьому дбайливому ставленні до волосся відчувається терпіння, уважність, а до того ж любов. Він любить говорити, що колись це волосся хтось носитиме, а тому воно заслуговує на всю можливу повагу. Джулія іноді береться фантазувати, уявляючи тих жінок, для яких призначені ці перуки, — місцеві чоловіки зазвичай не носять накладного волосся, вони надто горді для цього, надто зациклені на якомусь тільки їм зрозумілому уявленні про мужність.

З невідомої причини деяке волосся виявляється стійким до секретної формули Ланфреді. Більша частина сировини,

¹ Лабораторія (*im.*).

² Паста, макаронні вироби (*im.*).

яку клали виварюватися до відер, знебарвлювалася до молочно-білого кольору, завдяки чому її можна було повторно фарбувати після того, але зрідка траплялося й таке волосся, що зберігало свій первісний колір. Ті нечисленні «бунтівники» становили реальну проблему: ніяк не можна було допустити, щоб клієнт раптом виявив у ретельно пофарбованому пасмі чорну або каштанову непокірну волосину. Маючи гострий зір, Джулія відповідає саме за цю делікатну справу: вона повинна передивлятися по волосинці пофарбовані пасма, щоб вибрати з них найбільш уперті. Це схоже на справжнє полювання на відьом, яке вона провадить щодня, без перепочинку, старанно вистежуючи цих «білих ворон».

Голос Паоли змушує її відволіктися від думок:

— *Mia cara*¹, в тебе якийсь утомлений вигляд. Знову, либонь, читала всю ніч.

Джулія не віднікується. Від Паоли нічого не приховаєш. Ця літня жінка — найстарша робітниця в майстерні. Тут усі називають її *Nonna*². Вона знала батька Джулії, коли той був ще дитиною; вона частенько розповідає, як зашнурувувала йому черевики. З висоти своїх сімдесяти п'яти років вона бачить усе. Руки в неї покручені, шкіра зморшкувата, як пергамент, але погляд лишається так само гострим і проникливим. Овдовівши у двадцять п'ять років, вона сама виховала чотирьох дітей і все життя відмовлялася виходити заміж удруге. Коли її питали, чому так, вона завжди відповідала, що надто цінує власну свободу. «Заміжня жінка всім винна, — говорила вона, додаючи постійно для Джулії: — Роби, що хочеш, *mia cara*,

¹ Люба моя (*im.*).

² Бабуся (*im.*).

тільки не виходь заміж». Вона охоче розповідає про свої заручини з чоловіком, якого обрав для неї батько. Сім'я нареченого володіла лимонною фермою. *Nonna* мала збирати ті лимони, починаючи від самого дня весілля. У селі немає особливо часу на перепочинок. Вона згадує про цей усюдисущий лимонний запах на руках і на одязі чоловіка. Коли він помер від запалення легенів за кілька років, лишивши її саму з чотирма дітьми, їй довелося переїхати до міста в пошуках роботи. Там вона зустріла дідуся Джулії, що взяв її до себе в майстерню. Звідтоді вже п'ять десятиліть вона незмінно тут і працює.

— У книжках не знайдеш собі чоловіка! — вигукує Альда.

— Та дай уже їй спокій, — бурчить *Nonna*.

Якраз чоловіка Джулія й не шукає. Вона не ходить ні до барів, ані до нічних клубів, популярних серед її однолітків. «Моя дочка трохи дика», — зазвичай коментує це *tamma*. На противагу галасу дискотек Джулія більше любить повстану тишу в *biblioteca comunale*¹. Щодня обідню перерву вона проводить там. Невситима читачка, вона обожнює атмосферу великих бібліотечних залів із рядами стелажів, у яких вишикувалися книги, де чутно тільки шелест сторінок. Здається, в тому є щось релігійне, якесь майже містичне благоговіння, і це їй подобається. За читанням час для Джулії збігає непомітно. Дитиною вона ковтала романи Еміліо Сальгарі, сидячи в ногах робітниць у майстерні. Пізніше вона відкрила для себе поезію. Перед Унгаретті вона надає перевагу Капроні, любить прозу Моравія, а над усе — рядки Павезе, чия збірка завжди лежить на тумбочці біля її ліжка. Вона часто думає, що

¹ Міська бібліотека (*ит.*).

могла б ціле життя провести, обмежившись лише цією компанією. За цим заняттям вона навіть забуває поїсти. І нерідко траплялося, що з обідньої перерви вона поверталася голодною. Так уже склалося: Джулія ковтає книги з таким самим задоволенням, як інші — *cannoli*¹.

Коли вона повертається до майстерні після обіду, в головній залі панує незвична тиша. Тільки-но зайшовши, Джулія відчуває, як усі погляди звертаються до неї.

— *Cara mia*, — раптом озивається до неї *Nonna* дивним голосом, — щойно телефонувала твоя мати. Щось трапилося з *rara*.

¹ Каннолі, вафельні трубочки, італійський десерт (*it.*).

Сара

Монреаль, Канада

Із дзеленчанням будильника починається зворотний відлік. Сара постійно біжить наввипередки з часом — відколи підводиться з ліжка вранці й аж до вечора, коли лягає спати. Тієї ж секунди, коли вона розплющує очі, її мозок вмикається, наче комп'ютерний процесор.

Щоранку вона прокидається о п'ятій. Довше спати не можна — кожна секунда на вагу золота. Її день хронометрований, розписаний по міліметрах, достоту як ті папірці, що вона їх купувала перед початком навчального року на уроки математики дітям.

Безтурботність лишилася в минулому житті, а воно було ще до роботи в конторі, до материнства, до всіх цих зобов'язань. Тоді один телефонний дзвінок міг докорінно змінити плани на день: а може, сьогодні ввечері зайнятися?.. а може, поїхати?.. а може, піти?.. Сьогодні ж усе розплановано, організовано, передбачено. Більше немає місця для імпровізації, роль завчена напам'ять — і вона грає її, ту саму роль, щодня, щотижня, щомісяця, цілий рік. Мати сімейства, начальниця, кар'єристка, it-girl¹, диво-жінка — тих ярликів, які жіночі журнали чіпляють

¹ IT-дівчина (англ.).

на неї та подібних до неї жінок, стільки, скільки й сумок, які ці жінки тягнуть на собі додому.

Сара встає з ліжка, приймає душ, одягається. Її рухи відточені, стримані, злагоджені, наче військовий оркестр. Вона спускається у кухню та накриває стіл до сніданку, завжди в тому самому порядку: молоко/миски/апельсиновий сік/шоколад/млинці для Ханни та Сімона/пластівці для Ітана/подвійне еспресо для неї. Тоді вона йде будити дітлахів — спочатку Ханну, потім близнюків. Напередодні Рон уже розклав їхній одяг, тож їм лишається тільки вилізти з ліжка та натягнути це все на себе, поки Ханна збирає їм ланч-бокси до школи. Робота кипить так само швидко, як котиться вулицями міста автівка Сари, якою мати заводить дітей до школи (близнюків — до початкової, Ханну — до коледжу).

Після прощальних поцілунків, звичних *«ти-нічого-не-забув»*, *«закутайся-краще»*, *«успіхів-на-екзамені-з-математики»*, *«припинить-вовтузитися-на-задньому-сидінні»*, *«ні-ти-підеш-до-спортзалу»* і традиційного *«на-наступні-вихідні-поїдете-до-своїх-татусів»* Сара нарешті прямує до контори.

Рівно о восьмій двадцять вона зупиняється на парковці біля таблички з її іменем — *«Сара Коен, “Джонсон і Локвуд”*». Ця табличка, на яку вона щоранку дивиться з гордістю, означає більше, ніж просто місце для паркування — це її звання, титул, місце в цьому житті. Її досягнення, результат роботи всього життя. То символ успіху, ознака її території.

У вестибюлі з нею спочатку вітається швейцар, потім дівчина з рецепції; завжди той самий ритуал. Тут усі її цінують. Сара заходить до кабіни ліфта, натискає кнопку восьмого поверху, піднімається, а тоді йде швидким

кроком коридорами — до свого кабінету. У конторі поки що людей не так багато: зазвичай вона приходить на роботу однією з перших, а йде ледве не останньою. Таку ціну платять за успішну кар'єру, таку ціну платять за те, щоб стати Сарою Коен, компаньйонкою *en equity*¹ престижної адвокатської контори «Джонсон і Локвуд», однієї з найвпливовіших у місті. Якщо серед звичайних співробітників переважна більшість жінок, то Сара стала першою з них, хто отримав підвищення до посади партнерки в цій конторі, відомій своєю мачистською репутацією. Більшість її подружок із юридичної школи зіткнулася з цією скляною стелею. Дехто з них навіть покинув практику, змінили професію, незважаючи на тривале й непросте навчання. Але тільки не вона. Не Сара Коен. Вона пробила цю стелю, рознесла її на друзки завдяки годинам понаднормової праці, вихідним, проведеним в офісі, ночам, якими вона готувалася до судових засідань. Вона пам'ятає, як уперше увійшла до величного холу, викладеного мармуром, десять років тому. Її викликали на співбесіду перед прийомом на роботу, де оцінювати її зібралися вісім чоловіків, у тому числі й сам Джонсон, керівний партнер, *Managing Partner*², бог власною персоною, котрий з цієї нагоди вийшов зі свого кабінету та спустився до конференц-зали. Він не сказав жодного слова, тільки кинув на неї серйозний погляд і детально переглянув кожен рядок її резюме, ніяк, утім, не коментуючи. Сара занервувала, але жодним чином цього не виказала — чим-чим, а мистецтвом приховувати емоції за маскою вона оволоділа досконало та застосовувала його на практиці вже досить давно. Виходячи після

¹ З часткою капіталу компанії у власності (*фр.-англ.*).

² Керівний партнер (*англ.*).

співбесіди, вона почувалася засмученою: Джонсон узагалі не виказав інтересу стосовно неї, навіть жодного питання не поставив. Із виразу його обличчя під час співбесіди неможливо було нічого зрозуміти — наче вона мала справу з затятим гравцем у покер; лиш насамкінець він суворо кинув «до побачення», що вселяло крихітну надію на подальше майбутнє. Сара знала, що кандидатів на посаду компаньйона було багато. Вона до цього працювала в іншій конторі, значно меншій і не такій престижній, тож навряд чи в неї були хороші шанси. Інші претенденти мали б бути більш досвідченими, більш агресивними та, швидше за все, більш везучими теж.

Пізніше вона дізналася, що Джонсон вибрав її особисто, вказав саме на неї з-поміж усіх претендентів, всупереч думці Гарі Курста — згодом їй доведеться звикати до того, що Гарі Курст не любить її або ж любить надто сильно, можливо, навіть заздрить їй або прагне її; як би там не було, він ставився до неї вороже за будь-яких обставин, і на те не було жодної ради. Сара знала таких амбітних чоловіків, які ненавидять жінок, відчують загрозу з їхнього боку; так, вона стикалася з ними, але рідко коли тим переймалася. Вона просто йшла своїм шляхом, лишаючи їх позаду себе, на узбіччі. У *«Джонсон і Локвуд»* вона прорвалася до вищих ешелонів зі швидкістю коня, що скаче галопом, і врешті-решт забезпечила собі солідну репутацію в судовій залі. Судова зала стала її ареною, територією, колізеєм. Опиняючись у ній, вона перетворювалася на жінку-воїна, безкомпромісну та невблаганну. Голос її під час виступів дещо відрізнявся від звичного — ставав серйознішим, урочистішим. Вона використовувала короткі фрази, влучні, різючі, мов аперкоти; нокаутувала своїх супротивників, не пробачаючи жодних вад, жодних

слабких місць їхніх аргументів. Сара знала напам'ять усі свої справи. Вона нікому не давала можливості заскочити її зненацька, ніколи не втрачала обличчя. Ще відтоді, як почала свою практику в тій маленькій конторі на Вінстон-стрит, куди її взяли одразу після випуску з юридичної школи, вона виграла більшість своїх справ. Нею захоплювалися, її боялися. У свої майже сорок років вона стала для свого покоління зразком успішного адвоката.

У конторі ходили чутки, що її призначать наступною *Managing Partner*. Джонсон уже був досить немолодим, і настав час визначати наступника. На це місце претендували всі партнери. Вони вже бачили себе там — халіфи, готові щомиті замінити правлячого халіфа. Ця посада була визнанням заслуг, Еверестом у світі адвокатури. Сара мала все, аби бути призначеною на цю посаду: зразковий досвід роботи, непохитну силу волі, працездатність, з якою було важко конкурувати, — усе це скидалося на особливу форму булімії, яка завжди примушувала її рухатися вперед. Вона нагадувала альпіністку, яка вирушала до наступної вершини, ледве підкоривши попередню. Для неї в тому й полягав сенс життя, котрий уявлявся як довге сходження, і час від часу вона запитувала себе, що станеться, коли вона опиниться на вершині. Сара чекала на цей день, утім, не надто на те сподіваючись.

Звичайно, її кар'єра вимагала жертв. Зворотним боком успішної кар'єри була чимала кількість безсонних ночей і два невдалі шлюби. Якщо навіть Сара звикла часто повторювати, що чоловіки люблять тих жінок, які не затіняють їх, вона все ж визнавала, що два адвокати в одній сім'ї — це занадто. Якось вона побачила в журналі — при тому, що майже їх не читала, — жорстоку статистику стосовно тривалості шлюбів між юристами. Вона показала її

своєму тодішньому чоловікові, і вони добряче посміялися. А за рік після того розійшлися.

Через зайнятість на роботі Сарі доводилося жертвувати проведенням часу з дітьми — у багатьох моментах їй не було поруч. Її відсутність на шкільних святах, випускних ярмарках, танцювальних постановках, вечірках з нагоди днів народження, канікулах спричиняла значно більше докорів сумління, ніж вона хотіла визнавати. Сара знала, що надолужити ці моменти неможливо, і ця думка мучила її. Їй добре було знайоме почуття провини матерів, які змушені працювати. Сара зіштовхнулася з ним ще від народження Ханни, того жахливого дня, коли довелося вийти на роботу, залишивши п'ятиденну дитину на няньку, аби зайнятися терміновою справою. Досить швидко вона зрозуміла, що в тому середовищі, в якому вона працювала, не було місця для зволікань заплаканої матері. Тож Сара приховала свої сльози під товстим шаром тонального крему та вийшла на роботу. Почувалася пошматованою, роздертою на частини, але вилити душу було нікому. Вона заздрила легкості її чоловіка, цій захопливій простоті всіх чоловіків, у яких, здавалося, таких почуттів узагалі не існувало. Вони заходили й виходили з домівок із нахабною безтурботністю. Вирушаючи зранку на роботу, вони брали з собою лише теки зі справами, тоді як їй доводилося всюди носити тягар власної провини, наче черепасі важкий панцир. Спочатку вона намагалася боротися з цим почуттям, опиратися йому, не звертати на нього уваги, але їй так і не вдалося його позбутися. Зрештою, воно посіло своє місце в її житті. Провина стала її давньою подружкою, що всюди пхала свого носа, хоча її навіть не запрошували. Вона була схожа на рекламний щит посеред поля, на бородавку на обличчі —

Подяка

Жульетті Жост, за її ентузіазм і віру.

Моєму чоловікові Уді, за його незмінну підтримку.

Моїй матері, моїй першій читачці від самого дитинства.

Сарі Камінські, котра супроводжувала мене на кожному етапі цієї книжки.

Юго Борісу, за його неоціненну допомогу.

Франсуазі з «Ательє Капілярія» в Парижі, за те, що відчинила переді мною двері та пояснила специфіку своєї професії.

Ніколь Жекс і Бертрану Шале, за їхні влучні поради.

Працівникам архіву «Інатека», які допомагали в моїх пошуках.

І, нарешті, моїм учителям і викладачам французької мови, що змалку прищеплювали мені смак до писання.

Літературно-художнє видання

КОЛОМБАНІ Летиція
Коса. Сплетіння долі
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Н. Я. Радченко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. І. Невєрова*

Підписано до друку 14.12.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 10,08.
Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

Коломбані Л.

К61 Коса. Сплетіння долі : роман / Летиція Коломбані ; перекл. з фр. О. Абраменка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 192 с.

ISBN 978-617-12-4499-3

ISBN 978-2-246-81388-0 (франц.)

Індійка Сміта мусить усе життя виконувати брудну й тяжку роботу, адже вона з касти недоторканих. Така сама доля чекає і на її доньку. Але Сміта хоче інакшого життя для своєї дитини, тому вирішує тікати та жертвує найціннішим — своїм і доньчиним прегарним волоссям, яке доводиться продати. Її коса потрапляє до сицилійки Джулії, що працює в майже збанкрутілій батьківській майстерні з виготовлення перук та шиньйонів. Джулія робить чудову перуку, що її згодом купує канадійка Сара — успішний адвокат, яка бореться з новим ворогом — раком... Тепер три різні жінки, три континенти, три пасма волосся з'єдналися в одну міцну косу, щоб боротися за право кохати, бути коханими та щасливими.

УДК 821.133.1

1. Бахмут (Артемівський, вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-08
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланка, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Сняжкова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волга», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 3-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринков, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Івано, пл. Діжона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 4-08-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Оптимістський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ПЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисанівськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скрина», 2-й поверх), (032) 298-80-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слизиват», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦДМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубиників, 14 (ТЦ ЦДМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуни, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новоомоковськ, вул. Радницька, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 795-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 74 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Сепидове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перла, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізея», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті», 2-й поверх), (044) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Комос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Поттавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua